

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., v právní věci žalobce **D. P.**, zastoupeného JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem se sídlem v Šumperku, Starobranská 4, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Kolářská 13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č. j. 1917/1.30/13/14.3, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č. j. 1917/1.30/13/14.3, jímž bylo zrušeno usnesení Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 4. 2013, č. j. 6797/10.72/13/14.3, a bylo

zastaveno řízení o neplatnosti doručení Příkazu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 14165/10.72/12/14.3, a o prominutí lhůty k podání odporu.

Žalobce namítá, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela zmatečné, neboť ve skutečnosti nebylo vedeno žádné řízení „o určení neplatnosti doručení příkazu a o prominutí lhůty k podání odporu“, nýbrž řízení odvolací, ve kterém se žalobce domáhal zrušení věcně nesprávného rozhodnutí. Žalovaný proto rozhodl vadně, když zastavil řízení, k němuž dal podnět svým odvoláním žalobce, a to jen proto, že v předcházející fázi řízení správní orgán I. stupně nesprávně posoudil odvolání žalobce jako žádost o neplatnost doručení příkazu a o prominutí lhůty k podání odporu. Žalobce dále nesouhlasí s názorem žalovaného, že v případě, je-li odpor podán opožděně, nevydává se žádné rozhodnutí, pouze se sdělí účastníkovi řízení, že se jednalo o opožděný odpor a jaké to má důsledky. Podle názoru žalobce takový závěr odporuje ustanovení § 92 správního řádu, podle kterého žalovaný měl opožděné odvolání zamítnout. Žalovaný se měl také zabývat otázkou, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že správní orgán I. stupně oprávněně vyloučil vložení písemností do domovní schránky žalobce, z důvodu, aby byla zásilka uchovávána ve správním spise jako důkaz o doručování fikcí. Žalobce s tímto nesouhlasí, když se domnívá, že k vyloučení povinnosti provozovatele poštovních služeb musí mít správní orgán důležitý důvod, který musí převažovat nad zájmem adresáta zásilky na jejím reálném doručení.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkázal na své rozhodnutí. K žalobním bodům žalobce doplnil, že žalobce opakovaně zaměňuje institut odvolání s institutem odporu a dochází tak k nesprávnému závěru, že v daném případě měla být aplikována ustanovení upravující odvolací řízení. V případě opožděného odporu se nevydává žádné rozhodnutí, pouze se tato skutečnost sdělí účastníkovi řízení. Co se týče vyloučení vložení písemnosti do domovní schránky žalobce, tuto vyloučil správní orgán I. stupně oprávněně, neboť daná zásilka je v případě doručování fikcí důkazem o doručení, který se uchovává ve spise.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 10. 7. 2012 provedl správní orgán I. stupně kontrolu u žalobce na pracovišti restaurace „U b. P.“, na adrese Z., O. 2085/1a. Při kontrole byla zjištěna paní M. V., která sdělila, že nastoupila k žalobci do práce dne 10. 7. 2012, je zde pouze na zkoušku, na zástup. Dne 10. 12. 2012 vydal správní orgán I. stupně příkaz č. j. 14165/10.72/12/14.3, kterým uložil žalobci za správní delikt podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti za umožnění výkonu nelegální práce M. V. pokutu ve výši 250.000 Kč. Zásilka byla dne 14. 12. 2012 uložena u provozovatele poštovních služeb, neboť žalobce nebyl zastížen, žalobce byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Jelikož zásilka nebyla vyzvednuta, byla dne 28. 12. 2012 (obálka obsahuje i razítko pošty s tímto datem) vrácena odesílateli. Příkaz nabyl právní moci dne 5. 1. 2013. Dne 21. 3. 2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání označené jako „Odvolání účastníka řízení proti příkazu“. Žalobce v něm uvádí, že mu nebylo dosud napadené rozhodnutí řádně doručeno, a proto mu dle jeho názoru vůbec nezačala běžet zákonná lhůta k podání odvolání. Žalobce se o příkazu dozvěděl, až když byl Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj vyzván k uhrazení nedoplatku 250.000 Kč

z titulu pokuty OIP. Žalobce uvedl, že je zřejmé, že při doručování této zásilky nebyl zastižen ve svém bydlišti, a proto mu byla zásilka na dobu 10 dnů uložena na poště. Žalobce byl na horách, vrátil se 23. 12. 2012 večer, ve schránce našel výzvu k vyzvednutí zásilky. Na poštu se vydal po vánočních svátcích dne 27. 12. 2012, bylo mu sděleno, že zásilka již byla odeslána zpět, takže ani nevěděl, od koho zásilka přišla. Dle názoru žalovaného došlo k postupu v rozporu s ustanovením § 23 odst. 4 správního řádu, které ukládá, aby v případě, pokud si adresát uloženou písemnost do 10 dní nevyzvedne, mu byla vložena do domovní schránky. Jelikož se s obsahem napadeného rozhodnutí se seznámil až 11. 3. 2013 z jeho e-mailové kopie, což nelze považovat za řádné doručení, lhůta pro odvolání tak nemohla uplynout a odvolání je podáno včas. Dále žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně, že se dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 4. 2013 usnesení, kterým rozhodl o tom, že žádosti o určení neplatnosti doručení příkazu se nevyhovuje a zmeškání lhůty pro podání odporu proti příkazu se nepromítá. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podání žalobce nazvané jako odvolání vyhodnotil jako odpor proti příkazu a zároveň jako žádost o určení neplatnosti doručení příkazu a o prominutí zmeškání úkonu. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že příkaz se žalobci nepodařilo prokazatelně doručit a byl dne 14. 12. 2012 uložen u držitele poštovní licence. Žalobce si písemnost ve stanovené lhůtě nevyzvedl a dne 28. 12. 2012 byla vrácena správnímu orgánu I. stupně. Na vrácené obálce chybí oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a poučení o následcích nevyzvednutí si písemnosti. Správní orgán I. stupně se domnívá, že bez důvodných pochybností bylo prokázáno, že o neúspěšném doručování písemnosti byl žalobce vyrozuměn. Na uvedeném oznámení bylo uvedeno razítko správního orgánu. Na příkaz je tak pohlíženo jako na doručený dne 27. 12. 2012 a dle § 24 odst. 1 správního řádu se stal pravomocným dne 5. 1. 2013.

Proti tomuto usnesení se žalobce dne 26. 4. 2013 odvolal. V podaném odvolání žalobce mj. uvedl, že podáním nežádal o určení neplatnosti doručení shora uvedeného příkazu ani o prominutí zmeškání úkonu, ale svým podáním chtěl dosáhnout přezkoumání merita věci. Dle jeho názoru měl tedy správní orgán I. stupně rozhodnout o podaném odporu věcně a otázku, zda je podán včas, si měl vyřešit jako otázku předběžnou. Dále žalobce trval na svém názoru, že mu příkaz nebyl vůbec doručen, když zásilka po uplynutí desetidenní lhůty mu nebyla vhozena do schránky. Proto žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a o podaném odporu bylo rozhodnuto věcně.

Dne 10. 6. 2013 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že vzhledem k absenci žádosti o určení neplatnosti doručení příkazu a o prominutí lhůty k podání odporu, kterou namítl sám žalobce, je řízení vedené správním orgánem I. stupně bezpředmětné, neboť odpadl jeho důvod, kterým byla právě žádost o určení neplatnosti doručení příkazu a o prominutí lhůty k podání odporu. Žalovaný tak vzhledem k bezdůvodnosti předmětného řízení napadené usnesení zrušil a řízení zastavil. Žalovaný dále uvedl, že v případě, je-li podán odpor opožděně, nevzdává se o tom žádné rozhodnutí, pouze se sdělí účastníku řízení, že se jednalo o opožděný odpor a jaké to má důsledky, tedy že se odpor stal pravomocným a vykonatelným. V případě, že je opožděný odpor ze strany správního orgánu I. stupně posouzen jako žádost o přezkum příkazu, pak se postupuje dle § 94 a násl. správního řádu. K otázce doručení žalovaný opět konstatoval, že toto

proběhlo v souladu s právními předpisy. Žalobci bylo zanecháno poučení, což žalobce sám připustil v odvolání proti příkazu ze dne 10. 12. 2012, kde uvedl, že se z hor vrátil 23. 12. 2012 večer, ve schránce našel výzvu k vyzvednutí zásilky. Na poučení je vždy uveden správní orgán, který písemnost odesílá a jeho adresa. Žalovaný nemá důvod zpochybňovat postup provozovatele poštovních služeb. Správní orgán I. stupně v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu vyloučil zcela oprávněně vložení písemnosti do domovní schránky žalobce, neboť daná zásilka je v případě doručování fikcí důkazem o doručení, který se uchovává ve spise.

Podle § 23 odst. 4 správního řádu adresát se vyzve vložím oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.)

Krajský soud předně poukazuje na skutečnost, že žádný ze žalobních bodů žalobce nebrojí proti tomu, co je obsahem rozhodnutí žalovaného, tedy proti zrušení usnesení správního orgánu I. stupně a zastavení řízení. Naopak, rozhodnutí žalovaného zcela respektuje vůli žalobce, který ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 4. 2013 uvedl, že nežádal o určení neplatnosti doručení příkazu a o prominutí lhůty k podání odporu. Žaloba je tak v souladu s žalobou napadeným rozhodnutím a soud ze žalobních bodů neshledal žádný důvodný, neboť žalobou napadeným rozhodnutím bylo požadavku žalobce uvedenému v odvolání vyhověno. Žalobce nechtěl, aby bylo vedeno řízení o určení neplatnosti doručení příkazu a o prominutí lhůty k podání odporu, žalovaný tak zcela správně zrušil usnesení správního orgánu I. stupně a řízení zastavil. Žalobce trval na včasnosti svého odporu a žádal meritorní přezkoumání rozhodnutí.

Pokud však správní orgán I. stupně i žalovaný shledali odpor žalobce opožděným, žalovaný zcela správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že na rozdíl od opožděného odvolání (kde rozhoduje správní orgán zamítnutím dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu) o odporu se žádné řízení nevede, toliko nastanou či (v případě opožděného odporu) nenastanou jeho účinky (zrušení příkazu). O odporu se také nevydává žádné samostatné rozhodnutí, jež by mohlo podléhat soudnímu přezkumu. V případě, že správní orgán neprominul zmeškání podání odporu, zůstává nastolen stav, kdy existuje pravomocný a vykonatelný příkaz se všemi pro účastníky vyplývajícími důsledky (k tomu blíže srovnej rozhodnutí NSS ČR ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 As 9/2011-28, dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaný tak postupoval správně, pokud v případě, že vyhodnotil obsahově podání žalobce jako opožděný odpor, o tomto žádné rozhodnutí nevydal a pouze tuto skutečnost sdělil žalobci v rámci svého rozhodnutí o zastavení řízení.

K doručení příkazu žalobci soud uzavírá, že fikce doručení je podle § 24 odst. 1 správního řádu spojena s marným uplynutím lhůty 10 dnů, nikoliv s vhozením písemnosti do schránky nebo na jiné vhodné místo. Samotné vhození nemá vliv na to, zda nastala fikce doručení (viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2013, č. j. 1 A 21/2011-50, www.nssoud.cz). Jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty i v případě, že se v tu dobu její adresát zdržuje v cizině. Tento stav lze zvrátit právě postupem dle § 24 odst. 2 správního řádu (viz rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2011, č. j. 51 Ca 17/2009-31, www.nssoud.cz). Takový postup však žalobce výslovně odmítl.

Ohledně vyloučení vhození zásilky do schránky žalobce soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-67, www.nssoud.cz, když v tomto svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že *splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutné vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.* Ze správního řádu ani z judikatury tak nevyplývá nutnost žalobcem tvrzeného důležitého důvodu pro vyloučení vhození zásilky do poštovní schránky, který musí převažovat nad zájmem adresáta zásilky na jejím reálném doručení.

Žaloba byla proto jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 9. dubna 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu